

M I C H A E L

občasník farností Krouna a Pustá Kamenice

č. 17/50. výročí úmrtí a 70. výročí vysvěcení
P. Josefa Kubíčka

Životopis drahého bratra Josefa Kubíčka, kněze

Můj bratr byl vysvěcen na kněze v roce 1947. Brzy po vysvěcení byl konzistoří, a ne biskupem poslán do Čáslavi jako kaplan k panu děkanovi Zapletalovi. Byl tam také pan profesor náboženství. Můj bratr Josef vyučoval v chlapecké škole. Byl tam myslím dva nebo tři roky. Sestra Aninka tam byla jako pomocnice u paní hospodyně. Také jsme se byli za bratrem podívat. Potom byl bratr přeložen do Luže, kde je poutní místo Chlumeček, a také na Řepníkách zastupoval nemocného kněze. Pak byl zase přeložen do Rovně u Pardubic. Už si nepamatuji, kolik tam byl roků, a odtamtud byl jako kněz povolán na vojnu do Jindřichova Hradce a na Šumavu. Byl tam celé dva roky. Zatím do Rovně přišel jiný kněz. Pan důstojník na vojně říkal bratrovi, že je nejen dobrým knězem, ale taky dobrým střelcem. Po uplynutí dvou roků se vrátil bratr domů. Ale brzy přišla zpráva z Hradce Králové, že je ustanoven administrátorem v Krouně.

Hned se tam jel podívat. Přišel domů a říkal mně: „Bláži, už pojď se mnou, už Tě potřebuji.“ Drazí rodiče, i když mě tolik potřebovali v hospodářství, nic neříkali. Věděli, že Bláža je pro Josefa. Důstojný pán Bárta Kuchař musel opustit faru v Krouně do 24 hodin. Už nevím proč. Brzy jsme se tam stěhovali, vezl nás pan Josef Mařík mlékárenským autem. Měla jsem jen trochu

šatstva, nádobí a tatínek přidal pár kusů černého uhlí. Zastavili jsme se v Rovni, bratr si vzal pár kusů nábytku, které dostal od hodných lidí, knihovnu, skříň, stůl, židle, postel, a to bylo všecko. V Pardubicích koupil bratr Josef kuchyň.

V Krouně byla polovina obce katolíků a polovina evangelíků. Ale měli jsme se všichni rádi. Byly tam dva kostely, katolický a evangelický. Když poprvé se potkali oba kněží, ten druhý byl pan farář Kučera, říkal mu bratr Josef: „Budeme to dělat jako na vojně. Budeme hledat to, co nás spojuje, a ne to, co nás rozdvouje.“ Drahý bratr byl dobrý pastýř duší i dobrý hospodář. Měl na starosti Krounu, Otradov, jeden čas také Chlum za Hlinskem a také Pustou Kamenici. Do školy chodil v Krouně, do Otradova, na Františky, do Pusté Kamenice, do Chlumu, myslím také na Humperky.

Koupil si auto Pikolu, aby to mohl všechno objet. Kolikrát děti v Rychnově nebo na Františkách musely tlačit auto, Pikola nechtěla jet. Ó chudák bratr, co zkusil s tím autem! Jednou, jela jsem s ním do školy do Vojtěchova, byla taková vánice, že jsme sjeli ze silnice a zůstali v příkopě. Ještě že jsme měli sebou lopaty! Vyhazovali jsme sníh a on nám mrzнул na obličej. Za dobu jelo kolem jiné auto a to nás vytáhlo. Také jsme jednou na hromnice uvařili vodu ve chladiči. Mrzlo, jen to praštilo. Rukou jsem škrabala sníh a jíní ze skel, aby bratr viděl. Když jsme přijížděli ke Kamenici, lidé chodili do kostela a mužové ukazovali na auto. Bratr zastavil, voda se ve chladiči vařila a tím velkým tlakem vyrazila zátku a všechny nás postříkala. Ale voda přišla tam, kam neměla, a po mši svaté, když jsme měli jet domů do Krouny, auto nejelo. Dlouho, dlouho to trvalo, než se na to přišlo a auto zase jelo. Už svítily hvězdičky, ale v Krouně všichni lidé v kostele čekali a modlili se, až se důstojný pán vrátil a sloužil mši svatou. To se bratr vždycky omlouval, když se něco přihodilo.

Bylo jednou na Štědrý den, jeli jsme do Chlumu za Hlinskem na půlnoční mši svatou, která byla v deset hodin. Protože Pikola často trápila, vzal si bratr sebou hodného, šikovného pana Bártu a Vostřela, který všemu rozuměl a rád důstojnému pánu pomohl. Hned za Krounou už musel pan Vostřel spravovat a jelo to až do Chlumu. Po mši svaté na zpáteční cestě v lese nad Hlinskem zase jsme stáli a pikola ne a ne jet. V lese tma, bylo jen světélko z baterky a mužové hledali chybu v Pikole. Minuty ubíhaly, slyšeli jsme, jak zvony před půlnoční v Hlinsku na kostele vyzvánějí a zvou lidi v ten svatý čas na mši svatou. Po dlouhé době se přišlo na chybu a jelo se v bílém sněhu dál. Drahý bratr se nikdy nezlobil ani nenadával, ale byl klidný a trpělivý. V Krouně zase čekali lidé trpělivě, až se důstojný pán vrátí, a začala slavná půlnoční mše svatá a nakonec jsme zpívali radostně „Narodil se Kristus Pán“.

Bylo to zase jednou v červnu, ve čtvrtek na Boží Tělo, také jsme jeli do Chlumu a byla veliká bouře. Blýskalo se a lilo jako z konve. Po mši svaté jsme se vraceli, to už bylo po bouři, ale jaká hrůza nás čekala v Krouně! Přijížděli jsme od Oldříše z kopce a vidíme na křižovatce muže, po kolena ve vodě. Přišel k nám a říká: „Pane faráři, nejezděte, počkejte. Jak voda rychle přišla, zase brzy opadne.“ Nevíme, kolik mostů sebrala. Voda brala všechno, stromy i dříví. Počkali jsme, už nevím jak dlouho, a na klíně mně spali chlapani Venoušek a Vojtíšek, kteří byli u nás na faře s maminkou, ale ta zůstala doma. A tak jsme pomalu po vymleté cestě dojeli domů na faru. Ten den vyhořela od blesku stodola a v jednom chlévě zabil kulový blesk dva kusy dobytka. Občas, ale málo, jsme rádi jezdili domů do Dolní Dobrouče k našim drahým rodičům. A to jsme vždycky vzali někoho sebou, aby se k nám podíval. Tenkrát to byli dva mužové, kteří nám moc pomáhali na kostele.

Domů jsme dojeli dobře. Potěšili jsme se, ale zpět do Krouny byla veliká mlha. Dveře u auta jsme měli otevřené a každý něco hlásil bratrovi: „Pozor, nalevo ... napravo, jsme u příkopu.“ A tak jeden muž vystoupil z auta, ruce upažil a šel před autem, aby bratr trochu viděl. Už nevím, jak dlouho jsme tak krokem jeli. Šťastně jsme dojeli na farní dvůr v Krouně. Chudák bratr, celý zpcený, vykoukaný, na smrt unavený. Ale díky Bohu nic se nám nestalo.

Po všech těch zkouškách a trampotách jsme byli v Krouně rádi. Kostel byl opraven, zářil krásou, cesta udělaná, hřbitov upravený, osázen růžemi a jinými krásnými keři, které doporučil velký zahradník pan architekt Vaněk z Chrudimi. Také stráž pod kostelem byla osázena, a bylo všechno krásné, jak říkal bratr: „Představ si, až půjde průvod Božího Těla a pokvetou žluté janovce a červené hlohy, jaká to bude krása.“ V Otradově se opravil kostel uvnitř i zvenku a také v Kamenici se postavilo lešení k opravě kostela. Ale ta už se nedokončila. Přišla zkouška. Jednou k nám přišel pan Ota Šproch a říká: „Důstojný pane, prosím Vás, šlo by moje manželství spravit?“ Měl paní evangeličku a toužil po svatých svátostech. A bratr můj říká: „To by šlo, popros svou paní, aby ten souhlas, co jste si dali v jejich kostele, abyste si ho dali v našem kostele před knězem a dvěma svědky. Pak bude vaše manželství platné a ty budeš moci ke svatým svátostem.“ Paní souhlasila. Dvakrát u nás byli a bratr s nimi probíral katechismus. Potřetí už nepřišli a rozvedli se. Před popeleční středou šel bratr ve škole do školní kuchyně a slušně se ptal paní kuchařek, co budou vařit k obědu na Popeleční středě. Řekly mu poprvé maso a podruhé koblihy. Šel prosit za děti, aby jíst nemusely, že máme na Velký pátek a Popeleční středě veliký půst, a aby to pak dětem vynahradily. Paní kuchařka to pověděla panu řediteli Hebrovi a on z toho udělal velikou aféru.

Bratr jednou pracoval na cestě, urovnával kámen, když pro něj přijeli tajní, aby jel s nimi do Hlinska. Přišel domů, přestrojil se a já jsem se ptala, kam jede. A on říká: „Přijeli pro mne, že mám jet do Hlinska.“ Vrátil se a za krátkou dobu přišlo předvolání k soudu. Tři velké soudy měl drahý bratr kvůli tomu manželství a pro tu Popeleční středu a byl odsouzen na čtrnáct měsíců do kriminálu a na pět roků zbaven kněžské činnosti. Brzy potom musel nastoupit do Hradce Králové a odtamtud do Valdic. Po půl roce se drahý bratr vrátil, na amnestii, a musel pracovat ve Skutči v lomu jako dělník. Když docházelo pět roků, žádal o slevení a dostal místo v Chocni v Domově důchodců jako údržbář. Po roce, když chystal cirkulárku na řezání dřeva, jej zabil elektrický proud. Bylo mu čtyřicet čtyři roků. Byla to veliká rána a zkouška pro nás všechny.

Je pochován na hřbitově v Dolní Dobrouči, u svého tatínka. A nyní už tam také odpočívá drahá maminka.

Podle vyprávění Bláži Kubičkové přepsal Jan Špinler

Přepis životopisu důstojného pána J. Kubička poskytl paní Vlasta Filipová, Otradov 60

Slovo pamětníků

Moje vzpomínka navazuje na životopis důstojného pána Josefa Kubička a sahá hluboko do mých dětských let a vztahuje se k době, kdy důstojný pán nastoupil čtrnácti měsíční trest odnětí svobody. Málokdo to chápal, já jako devítiletý kluk vůbec ne. Trvale se mi tato doba uložila v mé paměti, chodil jsem navečer s ženami z farnosti do kostela a tam jsme se před svatostánkem za svitu věčného světla modlili za Boží pomoc a ochranu pro našeho milého pana faráře, který nejen pro farnost, ale i pro obec vykonal tolik dobrého a nevděkem byl odměněn.

Do kostela jsme chodili každý večer, nevím, zdali se dobře pamatuji, chodila tam Blaženka, sestra důstojného pána, která

mu vedla domácnost, moje maminka, v té době jsme bydleli na faře, Mařenka Kunhartová, která později (tuším po roce 1968) vstoupila do kláštera. Tyto ženy již zemřely. Ještě si pamatuji, že chodila také Mařenka Pytlíková a Lída Obolecká, dnes Benešova. Tyto posledně jmenované ženy mohou moje slova potvrdit.

Jsem přesvědčen, že mohu napsat, že modlitby za našeho pana faráře byly vyslyšeny. Po šesti měsících byl propuštěn, ale jako kněz působit nesměl, a tak nastoupil do kamenolomu ve Skutči.

Ještě hlouběji mám uloženou vzpomínku z předškolních dětských let, tehdy jsme s rodiči bydleli na horní Krouně nad kovárnou pana Emila Vostřela. Myslím, že mi nebylo ani šest let. Podrobnosti jak si nás pan farář získal, to již nepamatuji, ale on to uměl. Vzpomínám, jak jsme s ním, Zdeněk Svobodu a já chodili po horní Krouně a vodili ho k chalupám, kde byly kamenné tarasy nebo nějaká skalka ze sebraných polních kamenů, ani jsme netušili, na co je ten kámen potřeba, bavilo nás, že s ním můžeme chodit, že si nás vybral.

Tato vzpomínka se mi skoro vždy vybaví, když přijdu ke kostelu a vidím kamenný taras se zasazenými kamennými schody k brance na „nový hřbitov“.

Vzpomínka Petra Vtípila, Krouna

Opravdu nečekané, ale srdečné setkání s důstojným pánem Kubíčkem jsem zažila, když jsme bydleli ještě v kampeličce a hoši byli malí, hráli si různě, měli všelijaké nápady, a tak mne ani nepřekvapilo, že najednou slyším klepání na dveře. Byla jsem přesvědčena, že je to zase jedna z jejich her a tak jsem zavolala: „Pytlíku, vem za kliku!“ Jistě si dovedete představit, jaké to bylo pro mne překvapení, když se otevřely dveře a vešel

důstojný pán. Věřte, to se mi udělalo horko. Již si nepamatuji, proč přišel, ale to jak jsem jej uvítala, mi utkvělo v paměti.

Vzpomínka Zdeny Kulhavé, Krouna

Jak jsme se dostali na faru?

Jistě lépe než já by vám to řekli moji rodiče, ale bohužel už nežijí, ale něco o tom vím. V mých klukovských letech jsem měl pocit, že kostel, hřbitov, fara a okolí je místo posvátné, i když se v té době také stalo, že byl kostel vyloupen. Ale to píši jen tak na okraj.

V té době byla nouze o bydlení, běžně společně bydlely dvě i tři generace. Naše rodina, byli jsme čtyři, bydlela u tatínkových rodičů v jedné místnosti, která pro nás byla kuchyní, jídelnou, ložnicí i obývacím pokojem i „děcák“ se tam musel vejít.

Fara v té době, nedostatku bytů, byla obydlena v patře a přízemí bylo volné. Tato skutečnost, že v takové velké budově bydlí dva lidé, se nelíbila na MNV, a tak vymysleli, že na faře někoho ubytují. Důstojný pán měl z toho obavy, koho tam dají. Jednou navečer přišel k nám a nabídl mým rodičům, zda by se na faru nechtěli nastěhovat. Jednoduché rozhodnutí to nebylo, měli obavy z toho, jak se na to budou ostatní v obci dívat, ale pan farář je přesvědčil a oni na to kývli. Napsal jim žádost o přidělení bytu, moji rodiče to podepsali a doručili na MNV. Tam rozhodli ke spokojenosti důstojného pána i rodičů a byt nám přidělili. Myslím, že to bylo v roce 1959 nebo 1960, to již přesně nepamatuji. Nový byt se skládal z jedné velké místnosti a jedné malé, pokojíku, ale pan farář byl vstřícný a nebyl žádný problém svépomocí byt upravit, a tak z velké místnosti přepažením vznikla kuchyň s jídelnou a ložnice. Nám klukům připadl pokojík jako dětský pokoj. Neuvěřitelné a nezapomenutelné, co

může starostlivost a vstřícnost jednoho člověka, v našem případě důstojného pána Kubíčka, dokázat.

Vzpomínka Petra Vtípila, Krouna

Moje vzpomínka na důstojného pána Josefa Kubíčka je nerozdělitelně spojena se vzpomínkou na jeho sestru Blaženku, která s ním sdílela život na faře v Krouně a byla pro něho pravou rukou, vedla mu domácnost. Za Blaženkou jsme s děvčaty chodily téměř každou neděli odpoledne. Blaženka, stejně jako důstojný pán, byla také velice zbožná a měla nás všechny moc ráda a vždy nás vřele vítala. Pokud jsme se potkaly s důstojným pánem, též nás vítal svým milým úsměvem.

Prožily jsme na faře krásné chvíle při čaji, který Blaženka vařila z nasušených bylinek, které sama posbírala, byl výborný, voňavý.

Možná se vám zdá moje vzpomínka příliš široká a více o Blažence, ale k tomu podstatnému teprve dojdou. Důstojný pán Josef Kubíček byl tím knězem, který se trvale vepsal do mého života a života mého manžela a z tohoto našeho života nevymizí, dokud neskončí naše pozemská cesta. Stalo se to, že důstojný pán nás v listopadu 1961 v našem krásném kostele sv. Michala archanděla oddal. Byli jsme jeho předposlední snoubenci, které oddal. I dnes jsme šťastni, že to byl právě on, člověk, kněz takové kvality, že ho měli všichni rádi, i když jeho krounský osud tomu nenasvědčuje. Z Krouny odešel po sedmi letech nezapomenutelného působení odměněn nevděkem a odnětím svobody za jeho svědomitou službu kněze.

Vzpomínka Marie Halamkové, Krouna

Jiné vzpomínky, než z dětství na důstojného pána Kubíčka ani nemohu mít, protože z farnosti odešel, když mi bylo devět let, ale přesto jich mám mnoho. Pamatuji se, že jsem byl u toho, když se vysazovali břízy kolem kostela. Vše řídil a dělalo se velmi poctivě, v kolečku byla s vodou rozmíchaná hlína, do které se kořeny břízy smočily dřívě, než byly dány do otvoru v zemi a zasypány hlínou. Vedle každé břízy byl zaražen kůl, u kterého se část, která přišla do země, nejdříve v ohni opálila, aby zuhelnatěla a byla tak chráněna od hnití, aby kůl vydržel, než bříza řádně vzrostla. Zasazené břízy se ale do dnešního dne nedochovaly, až na jednu poslední na rohu hřbitova u zahrady Mlynářových.

Často jsem vídával důstojného pána v pracovním oděvu, byly to modráky a na hlavě nosil radionku. Dnes se tomu ani nelze divit, vždyť za dobu jeho působení byl opraven kostel v Pusté Kamenici, Otradově i v Krouně. V Krouně byl navíc zvětšen hřbitov, vybudován „nový“, osázený stromy, keři a růžemi, nevypadal ani jako hřbitov, ale spíše jako park. Na jeho budování se podílela snad celá Krouna, pamatuji si Jendu Peška (Beránka; krásná přezdívka), podával jsem mu cihly na stavbě zdě od márnice. Na tuto novou část hřbitova byl přestěhován kříž a do rohu pomník padlých. Obě místa byla osázena okrasnými keři a stromy.

Důstojný pán měl krásný vztah k přírodě, byl si jistě vědom, že i to všechno kolem nás vyšlo z Božích rukou a je určeno k Boží chvále, a tak se snažil i vše tak uspořádat. Vzpomínám, jak hovořil, jak vysvětloval, proč na kopci u příchozí cesty mají být vysázeny hlohy, říkal: „Dovedete si představit tu nádheru, až červeně pokvetou a půjde průvod „Božího těla“?

Na zahradě u fary dal volnou ruku v osazování mému tatínkovi, jen záhony s květinami obhospodařovala jeho pravá ruka, sestra, teta Bláža, jak ji důstojný pán oslovoval, asi proto, že v té době

byli na faře jejich dva synovci Vojta a Venda, protože jejich maminka, setra důstojného pána a Blaženky Liduška, byla na operaci.

V dnešní době je pro mne až nepochopitelné, co se u každé práce vždy sešlo lidí, dospělí muži, ženy i mládež. Blaženka při každé brigádě pracovala v kuchyni, aby bylo vždy všem pomocníkům, co podat. Většinou to byly buchy s různými náplněmi, většinou to byla švestková povidla, tvaroh nebo přímo švestky. K buchtám se pil nějaký bylinkový čaj nebo limonáda z květu černého bezu, který v té době rostl na mnoha místech, ale to bylo jen v době, kdy kvetl.

Pan farář Kubíček si rozuměl téměř se všemi lidmi, musím napsat téměř, protože, kdyby si rozuměl se všemi, nemohlo by jej potkat to, co jej potkalo. Mám na mysli soud a vězení.

Vzpomínám, například když se u pana Boušky, koláře, na horní Krouně, který měl ve dvoře instalovaný katr na řezání dřeva, prken a trámů, když se ze starých trámů z rozbourané farní stodoly na tomto katru řezala prkna a hranoly na novou kůlnu, která dosud na zahradě pod farou stojí, jak přátelsky spolu hovořili a to musím říci, že pan Bouška byl evangelík, ale celý zbytek jeho rodiny byli katolíci (manželka, čtyři synové a dcera), pro důstojného pána to byl „otec“.

Důstojný pán všem starším mužům říkal „otče“ a ženám říkal „matko“, nás děti oslovoval křestními jmény, chlapcům také říkal „ogaři“.

Fara byla přístupná pro všechny, žilo se na ní poskromnu, ale pro každého se vždy něco našlo, když nic jiného, tak alespoň čaj. Takový jsem měl pocit jako kluk, a tak to i pamatuji.

Vzpomínka Petra Vtípila, Krouna

Na kněze Josefa Kubíčka se pamatuji asi jako devítiletý ministrant a tak to je celkem málo, ale s jistotou mohu říci, že měl pro každého vlídné slovo a tím byl oblíben v celé obci.

Na faře byly vždy dveře otevřené a neodešel nikdo, kdo by nedostal alespoň hrnek čaje.

Jako školáci jsme nebyli vždy vzorní ministranti, ale on nás vždy dokázal napomenout tak, že jeho slova měla větší účinek, než kdyby nám dal pár facek, které bychom si jistě zasloužili. Respektovali ho i starší. Uvádím jednu zprostředkovanou vzpomínku.

Bylo to před pohřbem, na hřbitově kopali hrob. Není to příjemná práce, a tak často dojde k nějaké konzumaci alkoholu a ne vždy se vše vypotí, a to se stalo i tenkrát. Z hrobu se začal ozývat zpěv a ne zrovna s nejhodnějším textem. Pan farář byl náhodou poblíž kostela, a když slyšel to hulákání, rychle přispěchal a kopáčům říká: „Muži, bratři, takhle ne.“ Oni zmlkli, zastyděli se a pracovali v klidu dál. Tímto vlídným slovem dokázal daleko více, než kdyby začal křičet a nadávat.

Na začátku mé vzpomínky sice píše, že byl v celé obci oblíben, ale není to úplná pravda, některým byl „trnem v oku“.

Za jeho působení v Krouně se rozšiřoval hřbitov a opravoval kostel, ale také se stavěla družstevní drůbežárna. Stalo se to, že byla MNV vyhlášena brigáda na stavbu v JZD. Pan farář také při kázání poprosil o pomoc při práci na kostele, a výsledek. Na drůbežárnu přišli tři důchodci. Na kostele bylo čtyřicet brigádníků.

Pan farář byl vždy každé práce účasten a vždy připraven pracovat. Proto se nelze divit, že svým přístupem vzbuzoval u svých odpůrců zlobu a nenávist a že hledali příležitost jak se ho zbavit.

Podarilo se to. Aktivně s ochotou se tomu propůjčil hlavně ředitel ZDŠ a bohužel prý i někteří farníci, ale vše posoudit je již věc Boží.

Vzpomínka Josefa Pešavy, Krouna

Vzpomínka nejen na P. Josefa Kubíčka

Dnes o slavnosti Seslání Ducha svatého mě požádal jáhen Petr Vtípil o vzpomínku na P. Josefa Kubíčka.

První, co se mi vybavilo, byla velká, sladká hruška, kterou mi P. Kubíček daroval. Bylo to na nádraží v Krouně. Čekali jsme s otcem Bohumilem Dastychem na vlak do Skutče. Bylo mi asi pět let. P. Kubíček byl velkým přítelem mé rodiny.

Tehdy to byla pro mé rodiče velmi těžká doba. Měli jsme velkou nouzi.

Bydleli jsme v malé roubené chaloupce o jedné místnosti – děda, babička, mamka, tatka a čtyři malé děti. Dnes si to vůbec nedovedu představit, ale mělo to své kouzlo.

Společně jsme se modlili, jedli, pracovali, hráli si.

Do naší malé chaloupky dost často přišel na návštěvu P. Kubíček. Nikdy nepřišel s prázdnou. Vždycky jsme se na něho těšili. Nosil přebytek úrody, hlavně ovoce. Dodnes vidím jeho laskavou tvář a široký úsměv.

Naše chaloupka byla v moc špatném stavu. Rodiče museli začít stavět nový dům. Financí bylo málo a starostí moc. Proto každou pomoc rodiče vítali. P. Kubíček nosil do naší rodiny duchovní pomoc, laskavost, útěchu a naději.

Maminka si při práci zpívala mariánské písničky a vždy říkala: „Panenka Maria se za nás přimluví a Pán Bůh nám požehná“. Tak se také stalo.

Nastěhovali jsme se do nového domu. Za půl roku po nastěhování přišla velká povodeň a chaloupku si odnesla. Pán Bůh nás má opravdu rád.

Proto ta velká, sladká hruška. To byl pro mě opravdu dárek.

Nikdy nezapomenu krásný široký úsměv P. Kubíčka. Takto jsem ho vnímala jako předškolní dítě.

Vzpomínka Marie Drahošové, Otradov

Na pana faráře Kubíčka a jeho sestru Blaženku mám několik vzpomínek, oba měli velmi přátelský přístup k lidem. Půjčovali knížky a zvali na faru.

Důstojného pána mám v paměti jako velice svědomitého a obětavého duchovního otce jemu svěřených farností. V letech jeho působení v Krouně a v Pusté Kamenici jsme i my z František chodili do kostela v Pusté Kamenici. V té době nebyla ještě jedna centrální škola jen v Krouně, jako dnes, a tak pan farář chodil učit náboženství i do školy na Františkách a svoji sestru Blaženku, která vedla jeho domácnost, bral sebou. Pan farář vyučoval náboženství a Blaženka k nám chodila na návštěvu.

Děti, které učil náboženství, ho měly velice rády, a podle toho mu byly i nápomocny v jeho službě. Záleželo mu hodně na tom, aby lidi přijímali svátosti. Děti na Františkách s ním chodily po Františkách a ukazovaly mu kde, kdo bydlí, kde jsou staří a nemocní lidé, aby jim mohl nabídnout svátost smíření. Pamatuji se, že při kázání jednou říkal: „Zpovědnice je taková pojišťovna – a lidé ji mají využít!“

Jednu vzpomínku týkající se svátostí mám přímo z rodiny. V roce 1959 na konci prosince se nám narodila druhá dcera Maruška. V té době bylo nepříznivé počasí, zimy byly tehdy o mnoho chladnější s větším množstvím sněhu, než nyní, a tak

nebylo jednoduché se s miminkem vydat do Pusté Kamenice ke křtu. Tehdy i panu faráři se zdál čas od narození dcerky bez křtu dlouhý, a tak se sám nabídl, že by ji přišel pokřtít k nám domů, ale v únoru se počasí umoudřilo, našel se dokonce vzdálený příbuzný s autem, a tak proběhly křtiny se vši parádou v kostele v Pusté Kamenici.

Ještě si vzpomínám na jinou příhodu z působení pana faráře Kubíčka, která se přihodila při stavbě kamenné hřbitovní zdi. Tato příhoda svědčí o jeho svědomitosti, ale také i o ohleduplnosti. Stalo se, že se část postavené kamenné zdi důstojnému pánu nelíbila, nechtěl nikoho urazit, ani odradit od práce, proto, aniž by něco řekl, za poledne zed' sám předělal.

Vzpomínka Bohumily Vobejdové, Františky

Vzpomínky staré šedesát let

Byl jsem tenkrát ještě malý kluk a mnohému tomu, co se dělo v naší společnosti a politice jsem nerozuměl.

Psal se rok 1954, když z naší farnosti musel „odejít“ dosavadní kněz a místo něho k nám přišel nový pan farář, jmenoval se Josef Kubíček. Přivedl si s sebou svoji sestru Blaženku, coby hospodyně a kuchařku.

Tehdy jsem netušil, že tento člověk se zapíše do mé dětské duše a paměti na celý můj život, a do smrti na něho nezapomenu.

Dodnes si vzpomínám na detaily ze setkávání s ním, a vím, že to byly nejkrásnější chvíle mého dětství, na něž se zapomenout nedá.

Nás kluky oslovoval „ogaři“, dívkám říkal „dcero“ a zjemňoval jejich křestní jména. Dospělým říkal „otče“ nebo „matko“ a veškeré jednání se „svými ovečkami“, jak často říkával, doprovázel upřímným slovem, pohledem plným laskavosti, radosti a optimismem ve svých očích.

Chodili jsme na mše svaté celá rodina ještě za jeho předchůdce pátera Kuchaře, ale teprve za působení důstojného pána Kubíčka jsme se na mše svaté, sloužené jím, začali opravdu těšit. Brzy jej začali mít lidé rádi, a to nejen pravidelní návštěvníci chrámu, ale i tzv. sváteční. Byl oblíben i u členů bratrské evangelické církve, dokonce i u nevěřících. Mše svaté jím sloužené byly navštěvovány tak, že kostel býval plný, jak se říká k prasknutí.

Je až neuvěřitelné do čeho všeho vkládal svoji energii a schopnosti. Ať to byla nová fasáda kostela, rozšíření hřbitova, k tomu shánění materiálu, zajišťování řemeslníků, či různých povolení a schválení.

Při konaných pracích byl vždy první v pracovním obleku u míchačky, či kolečka, aby bylo vše připraveno, až přijdou chlapi, a ti opravdu přišli a v hojném počtu včetně starších chlapců a žen.

Když vzpomenu na jeho elán a přitom na laskavé jednání s každým, ať to byl kdokoli, jsem přesvědčen, že to byl člověk Pánem Bohem vyvolený a vybavený dostatkem Božího požehnání, které jakoby přetévalo i na ostatní kolem něho.

Bohužel jsme ho mnozí i zarmoutili. To měl pak v očích zvláštní nezapomenutelný smutek, a kdo jsme byli jeho původcem, stydíme se za to dodnes.

Co je však nejhorší, našli se i „jidášové“, jak v obci, tak v naší církvi, kteří se neváhali dát do služeb tehdejších „temných“ sil. Měli to snadné, stačilo odhodit charakter, který stejně neměli a ještě dostali nějaký ten „stříbrňák“.

Bylo by ještě hodně krásných vzpomínek na našeho duchovního správce otce Kubíčka. Např. na jeho práci s mládeží, s námi ministranty, jím organizované výlety, svatby, křtiny, slavnostní mše svaté o Vánocích, Velikonocích, Božím Těle atd.

Na závěr jeho hlavní hesla:

„Dobrý Pastýř dává život za ovce své“ a

„Otče, buď vůle tvá“.

Vzpomínky Pavla Paseky, Krouna

I já mám na důstojného pána Kubíčka vzpomínku. Z mé strany je sice smutná, ale na druhé straně je potěšující. Kdykoliv jsem se s ním sešla na hřbitově, kam velmi rád chodil, tak nikdy neopomenul připomenout a potěšit vzpomínkou: „Vaše maminka byl můj první pohřeb, když jsem sem přišel. Pán jí dej věčnou radost.“

Důstojný pán byl velice obětavý a pracovitý, u žádné práce nechyběl. Patří mu veliký dík.

Vzpomínka Jaroslavy Matějčkové, Krouna

Na pana faráře Kubíčka se pamatuji spíše z vyprávění manžela Františka Filipiho a jeho rodičů. Byla jsem v Otradově krátce vdaná, když tady pan farář Kubíček působil.

Vím z vyprávění, že když se opravoval v Otradově kostel, pan farář Kubíček se s ostatními farníky zúčastnil každé práce, která byla zapotřebí.

Občas k nám chodil na oběd, tak si pamatuji, že byl velice skromný a v jídle nevybíravý.

Byl to velice hodný, poctivý, pracovitý a upřímný člověk a také velice dobrý kněz.

Vzpomínka Vlasty Filipiové, Otradov

Závěr

Všichni z pamětníků velice želí skutečnosti, že důstojný pán Josef Kubíček mohl v naší farnosti působit jen tak krátkou dobu, jen sedm let, ale ani si neuvědomují, že svým dílem, které v Krouně vykonal je neustále přítomen mezi námi.

Již jsme hovořili o hřbitově, stromech a keřích, ale nemluvili jsme ještě o dvou brankách, které jsou dílem krounských rodáků, bratrů Václava a Františka Vostřelových, bohužel autora návrhu neznáme. Vedou na „nový“ hřbitov. Tyto dvě branky běžně používáme, míjíme, ale málokdo se zamyslí nad jejich obsahem.

Zahleďme se nejprve na branku vedoucí z kopce ze západní strany. Tato branka je plná symbolů, já sám si o ní říkám, že je to trvalý odkaz, každodenní kázání otce Josefa Kubíčka každému z nás, každému, kdo jde kolem. Pod těmito symboly se skrývají skutečnosti, s kterými se člověk ve svém životě téměř každodenně setkává a záleží jen na něm samotném, jakou roli tyto hodnoty ukryté pod těmito symboly v jeho životě hrají, jaký prostor jim ve svém životě dá, jak dalece jim porozumí, jak je nechá k sobě, ke svému nitru promluvit.

A ještě jedna maličkost, téměř všechny ztvárněné symboly jsou propojeny vždy dvěma ocelovými tyčemi, které vytváří kříž, který je naším průvodcem celým životem v různé formě nebo chcete-li okno, okno do tajemství, do štěstí lidského života. Ale tato okna mohou být též symbolem čtyř světových stran nebo čtvera ročních období, tedy času. Času, který nám byl dán, abychom našli cestu k svému Bohu. Bohu stvořiteli „Otcí“, Bohu vykupiteli „Synu“ a Bohu posvětiteli „Duchu svatému“.

Pohlédněme na tuto branku, zamysleme se a zpytujme své svědomí, jako bychom se právě v ten daný okamžik setkali se svým milým panem farářem a on na nás mile pohlédl (třeba ve zpovědnici).

Jak na nás působí první znázorněný symbol, „trojúhelník“. Nepatrný, lehce přehlédnutelný, ale pro lidský život velikého významu. Bez toho, co se pod ním skrývá, by nebylo nic. Tento symbol obrací naši pozornost k Trojjedinému Bohu, bez kterého na tomto světě nepovstalo nic, ba dokonce ani tento svět.

Za tímto trojúhelníkem je znázorněna „holubice“ symbol Ducha svatého, kterého jsme všichni obdrželi při křtu, birmování, ale i při udělování ostatních svátostí. Za spodní rohy ocelových plátů se symboly trojúhelníka a holubice je přinýtován symbol „oka“, Božího oka, které je vše vidoucí. Mělo by pro nás být zdviženým prstem: „Človče takhle ne!“

Následuje prázdný otvor přerušovaný vertikálně ocelovou tyčí tak, že při troše fantazie v něm můžeme spatřit otevřenou knihu, tedy Bibli, knihu knih, obsahující Boží Slovo, které k nám promlouvá, které nás vede, které nám ukazuje na Boha, na Ježíše Krista, který je cesta, pravda a život.

Za tímto symbolem je umístěný symbol „beránka“. Pokud se nám při pohledu na tento symbol nevybaví alespoň Velikonoce, je to s naší vírou velice špatné. Beránek symbolizuje nevinnost a čistotu a pro nás křesťany je symbolem Ježíše Krista jako obětního beránka, symbolizuje Kristovo zmrtvýchvstání a vítězství nad smrtí.

Další řada symbolů začíná „hroznem“ vinné révy. Opět symbol Krista, který o sobě řekl, že je vinný kmen a jeho učedníci ratolesti, i my jsme učedníky. Z hroznů se lisuje víno, které Pán Ježíš při poslední večeři proměnil ve svou krev.

Následuje „květ tulipánu“, symbol vytrvalé modlitby a prázdný čtverec. Možná má připomenout právě tobě, že tři čtvrtiny daného času máš již za sebou, že ti již zbývá na tomto světě jen stáří, poohlédni se na čas dětství, jinošství a dospělosti. Využil jsi tento čas bohumile? Ještě máš čtvrtinu, naprav, co můžeš.

Další řada opět začíná naším čtyřdílným oknem, snad připomenutí, že náš čas běží a na něj navazuje symbol „kalicha“, symbol utrpení. Měl by nám připomenout slova evangelia sv. Matouše: „*Potom vzal kalich, pronesl dikůvzdání, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť toto je má krev, krev smlouvy, která se prolévá za mnoho lidí na odpuštění hříchů.“*“ (Mt 26,27-28) U Matouše je rovněž zaznamenána modlitba Ježíše v Getsemane: „*Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.*“ (Mt 26,39) Vždy je řeč o utrpení.

Následuje svisle rozdělený otvor, co by kniha a za ním opět trojúhelník, o kterém jsme již pojednávali. Řada je ukončena „klasem“ nebo „ratolestí“. Tento díl zároveň propojuje symbol beránka v horní části, trojúhelníka ve středu a symbol kříže v dolní části. Jedná se o náhodné propojení nebo nám toto spojení opět chce něco sdělit? Jde-li o klas, má nám toto propojení připomenout obětování Bohu, Hospodinu, oběť Ábelovu, Kainovu a oběť Ježíšovu. Připomenout Hospodinova slova Kainovi: „*Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro?*“ (Gn 4,6) Nebo je tento symbol „ratolest“, kterou přinesla holubice po čtyřicetidenní potopě Noemovi na znamení, že vody již ustoupily, že Boží tres pomínil.

Následující řada, je uvedena „plameny“, „ohnivými jazyky“, které jsou symbolem Ducha svatého, které se ukázaly při jeho seslání nad hlavami apoštolů, abychom si připomněli sílu Ducha svatého, která se projevila na apoštolech. Ustrašení, schování apoštolové vystupují na veřejnost a neohroženě v čele s Petrem hlásají radostnou zvěst o Ježíši Kristu: „*Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obráťte se!*“ (Sk 2, 37-38) Víš, že Petrova slova patří i Tobě?

Přes naše čtyřdílné okno, jehož význam jsme si již naznačili, navazuje na symbol ohně „ryba“. Ryba je starý symbol pro Ježíše Krista, je to jeho ideogram. Řecky se řekne ryba: „*I CH T H Y S*“ (**I**esus **C**hristos **T**heoy **H**ynos **S**oter - **J**ežíš **K**ristus, **B**oží **S**yn, **S**pasitel). Jednotlivá písmena tohoto slova jsou začátečními písmeny řeckého označení. Symbol ryby je doplněn „kruhem“. Toto doplnění chápu jako zvýraznění toho, co nám symbol ryby říká, že je to dokonalé, věčné, absolutní a neohraničené.

Pod touto řadou jsou symboly uvedeny opět otvorem, který připomíná okno. Na tuto mezeru je přinýtován symbol dvou zkřížených „klíčů“, znaku zodpovědnosti (Pán Ježíš říká Petrovi: „*Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi, co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.*“) následuje opět okno a řada končí křížem. Latinský „kříž“ je nejužívanějším symbolem, je především symbolem víry, spásy, vykoupení a budoucího života. Ukazuje ke Kristu a evangeliu, jak to dosvědčuje apoštolské svědectví. Symbol kříže má ekumenický rozměr, je symbolem všeho křesťanstva, Církve Kristova je jen jedna a každá z jednotlivých církví je jen její částí. (V evangeliích máme zaznamenáno, že Ježíš se modlí, aby byly jedno.) Je to symbol velice starý, používaný již od 4. století. „Hvězda“ je začáteční symbol další řady a připomíná nám zjevení Páně. Může být hvězdou, která vedla mudrce z daleké východní země, odkud přišli, aby se poklonili nově narozenému Králi. Ježíš Kristus je ta jasná jitřní hvězda.

Opět přes naše okno je napojen symbol „kotvy“, symbol naděje. V této části pozměním svůj náhled na symboly obsažené v brance hřbitovní zdi a přiřadím ke kotvě naděje poslední symbol z následujícího řádku, „srdce“, které je připojeno do trojice symbolů, a to: kříže – víry; kotvy – naděje a srdce – symbolu lásky a rázem mám před sebou první tři ze sedmi cností,

a to cnosti Božské: víru, naději a lásku. K těmto třem symbolům bych přiřadil k zamyšlení slova svatého Pavla z listu Římanům:

*„Když jsme tedy ospravedlněni na základě **víry**, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme **vírou** přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chloubka je také v tom, že máme **naději** dosáhnout slávy u Boha.“ (Řím 5,1-2)*

*„Ale nejen to! Chlubíme se i soužením. Víme přece, že v soužení se cvičí vytrvalost, vytrvalost pak působí osvědčenost, osvědčenost zase vede k **naději**. Ta **naděje** nás ale nezklame, protože nám Bůh skrze dar Ducha svatého vštípil do srdce **lásku**.“ (Řím 5,3-5)*

*„Láska ať je bez přetvářky. Mějte v ošklivosti zlo, lněte k dobru. V bratrské **lásce** se navzájem srdečně mějte rádi, v uctivosti předcházejte jeden druhého. V horlivosti neochabujte. Duchem plní zápalu, služte Pánu. V **naději** se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbě vytrvalí.“ (Řím 12,9-12)*

*„**Láska** bližnímu neubližuje. Naplnění zákona je tedy **láska**.“ (Řím 13,10)*

Prvním symbolem řádku, který končil srdcem je „meč, který uvádí i poslední řádek. Meč je symbol boje proti zlu, hříchu a útlaku, ale také symbol moci, pravdy a poznání. V duchu si před očima promítněme obraz boje svatého Michaela archanděla s ďáblem. Michael má v ruce ohnivý meč a na štítu napsal: „Kdo jako Bůh“. Obraz máme v kostele zavěšen nad hlavním oltářem. Tento symbol zavazuje i nás k boji se zlem, s hříchem.

V předposledním řádku na něj navazuje symbol „koruny“ s dvěma kruhy umístěnými nad ní. Dva kruhy považují za zvýraznění smyslu kruhu. Kruh je nejrozšířenější symbolické znamení. Nejjednodušší symbol všeho do sebe uzavřeného, neohraničeného, věčného, dokonalého, absolutního. Je to symbol nebe a ducha v protikladu k zemi a hmotě. V koruně bych viděl symbol království, království Božího. Ve spojení s kruhy,

království věčného, dokonalého, absolutního, království neohraničeného, tady všude přítomného. Symbol věčného Krista Krále. Na symbol koruny v posledním řádku navazují symboly řeckých písmen „*alpha*“ a „*omega*“, která symbolizují počátek a konec. Kdo je ten počátek a konec? Umíme si na to odpovědět? Co je pro mne první a co poslední?

Tato dvě písmena nás vedou k Velikonočnímu tajemství našeho vykoupení. Kněz o velikonoční Vigílii u ohně označuje velikonoční svíci, symbol Krista, na které je vyobrazen kříž, písmena alfa a omega a letopočet příslušného roku slovy: „*Kristus včera i dnes – začátek i konec – alfa – i omega – Kristus je Pán všech věků – on vládne dějinám – jeho je království i moc i sláva – po všechny věky věků. Amen.*“

Porozumíme-li řeči těchto symbolů a oživíme-li ve svém životě to, o čem vypovídají pak přes posvěcenou hřbitovní zem, do které budeme jednou uloženy, dospějeme k brance na druhé straně, která ústí na východ.

Výplň této branky je zcela jiná, jasně lze rozeznat různé květy. Ostatní obrazce jsou velice těžko pochopitelné, co znázorňují, snad až na několik trojúhelníků. Symbolem trojúhelníku jsme začínali a tímto symbolem končíme. Odvažuji se říci, že tato branka je znázornění ráje, opakování trojúhelníků znázorňuje všude přítomnost Trojjediného Boha a plnost jeho slávy na věčnosti. Je to vyjádření věčnosti dle slov Pavlových: „*Ale – jak to stojí v Písmě – my zvěstujeme to, co žádné oko nikdy nevidělo, co žádné ucho nikdy neslyšelo, nač žádný člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.*“

(1Kor 2,9)

Vyšlo v červenci 2017, v nákladu 100 ks.
Orientační cena výtisku Kč 15,-. Děkujeme za váš příspěvek.

